

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session Extraordinaire 1939	N° 160		Buitengewone Zitting 1939
	SEANCE du 23 Juin 1939	VERGADERING van 23 Juni 1939	

PROPOSITION DE LOI

tendant à interdire aux ouvriers « qualifiés » de se livrer pendant leurs heures de loisir à une activité artisanale ou commerciale indépendante.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La législation sur la réduction des heures de travail dans l'industrie ainsi que celle sur les congés payés, a procuré aux ouvriers des loisirs étendus dont il est fréquent de les voir user pour se livrer, grâce à l'expérience acquise chez leurs employeurs, et souvent à leur détriment, à une activité artisanale propre.

Cette utilisation des loisirs constitue une forme de concurrence déloyale qui se double, dans le cas où l'ouvrier se livre à la vente des produits manufacturés, d'une atteinte injuste au commerce régulier.

Cette concurrence est néfaste à l'ouvrier lui-même dont la rémunération et la stabilité de l'emploi sont conditionnées directement par le degré de prospérité de l'entreprise dans laquelle il est employé. Si la profession se trouve menacée ou torpillée par la concurrence de ses propres collaborateurs appointés, il en résultera baisse des prix, alourdissement des salaires, instabilité des conditions de travail.

Si ces modes de concurrence se retournent indirectement contre ceux qui les pratiquent, elles atteignent à fortiori directement les employeurs eux-mêmes dont elles compromettent l'exercice normal d'activité et tarissent les ressources.

Qui niera, en outre, que pareils procédés sont contraires à l'intérêt général, non seulement à raison de la production d'articles industriels médiocres, mais encore en raison de la privation qu'ils provoquent pour le Trésor d'un ensemble de revenus fiscaux, directs et indirects.

Il va sans dire que les salariés qui se livrent à une activité artisanale du genre ici visé ne se plient à aucune des

WETSVOORSTEL

houdende verbod voor de « geschoolde » arbeiders zich, gedurende hun vrijen tijd, met een zelfstandige ambachts- of handelsbedrijvigheid bezig te houden.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

De wetgeving op de vermindering der werkuren in de nijverheid, alsmede de wet op het betaald verlof hebben aan de werklieden uitgebreiden vrijen tijd verschaft, welke, dank aan de opgedane ondervinding bij hun patroon en dikwijls te hunnen nadeele, veelvuldig gebruikt wordt om zich te wijden aan een eigen ambachtsbedrijvigheid.

Het gebruik van den vrijen tijd wijst nog op een andere manier van onwettige mededinging, welke zich verdubbelt tot een onrechtvaardigen aanslag op den bestaanden handel, in geval de werkman zich bezig houdt met den verkoop der voortbrengst.

Deze mededinging is noodlottig voor den werkman zelf, wiens bezoldiging en werkvastheid rechtstreeks verzekerd zijn door den graad van voorspoed der onderneming waarin hij gebezigd wordt. Indien dit bedrijf door de mededinging zijner eigen loontrekkende medewerkers bedreigd of gekelderd wordt, dan volgt daaruit verlaging der prijzen, verzwaring der loonen, onzekerheid der werkvoorwaarden.

Indien zulke manier van mededinging onrechtstreeks uitvalt ten nadeele van die ze beoefenen, raken zij, nog meer, de werkgevers zelf, omdat zij de normale uitoefening van het bedrijf in gevaar brengen en de geldmiddelen uitputten.

Wie zou er ten andere loochenen dat zulke handelwijzen tegenstrijdig zijn met het algemeen belang, niet alleen wegens de voortbrengst van middelmatige nijverheidsartikelen, maar nog meer door het berooven onzer Schatkist van allerhande rechtstreeksche en onrechtstreeksche fiscale inkomsten.

Voorzeker, moet er niet gezegd worden dat de werklieden die zich met de hier bedoelde ambachtsbedrijvigheid

exigences légales destinées à assurer, dans une atmosphère de salubrité commerciale, la juste perception des ressources fiscales.

C'est pourquoi il convient d'enrayer sans retard une source d'abus, qui dans certaines branches de l'industrie artisanale — celle de la mode et de la confection, p. ex. — prend des allures véritablement menaçantes pour la profession intéressée.

A cet effet, et sans interdire à tout salarié la possibilité de s'assurer des revenus accessoires, il conviendrait que le législateur intervienne pour interdire aux ouvriers « qualifiés » dont les spécialités seraient énumérées par arrêté-royal, une activité qui soit de nature à nuire aux professions organisées qui leur assurent le travail.

Il ne s'agit, en définitive, de réprimer la possibilité pour l'ouvrier qualifié dont seule la concurrence entre pratiquement en ligne de compte, de cumuler les avantages économiques et sociaux attachés à l'exercice de son activité rémunérée, et ceux qu'il serait tenté de chercher dans l'exercice connexe d'une activité professionnelle menée pour compte personnel.

Pour arriver à la suppression de ce cumul le projet prévoit que tous les ouvriers qualifiés visés par l'arrêté-royal à provoquer, devront s'interdire, pendant toute la durée où ils sont occupés dans une entreprise qui les rémunère, toute activité artisanale quelconque, à l'exclusion de celle qui concernerait les seuls besoins du ménage.

Pour donner à cette interdiction toute sa portée utile il est également souhaitable d'interdire aux particuliers de recourir à la main-d'œuvre qui tombe sous la sanction de la loi et de faire des achats de produits manufacturés, dans les conditions qu'elle condamne.

Il y a lieu de sanctionner ces interdictions par des peines sévères et de les organiser par un système de contrôle à déterminer également par arrêté royal.

bezighouden, zich niet schikken naar de wettelijke eischen welke bestaan in het verzekeren, in een gezonde handels-atmosfeer, van de juiste inning der fiskale inkomsten.

Het is daarom noodig, zonder verwijl, een bron van misbruiken te beteugelen, welke, in zekere takken der ambachtsnijverheid — o a. de mode en confectiën — waarlijk dreigende wendingen aannemen voor de betrokken beroepen.

Te dien einde en zonder aan gelijk welke loontrekken den de mogelijkheid tot bijkomende inkomsten te verbieden, zou de wetgever moeten tusschenkomen om aan « geschoolde » werklieden, wier specialiteiten bij Koninklijk besluit zouden opgesomd worden, een bedrijvigheid te verbieden, welke in staat is te schaden aan de bestaande beroepen, die hun werk verschaffen.

Ten slotte, betreft het om, voor den geschoolden werkmans voor wien alleen de concurrentie practisch in aanmerking komt, de mogelijkheid uit te sluiten tot het vereenigen van economische en sociale voordeelen welke verbonden zijn aan zijn bezoldigde bedrijvigheid en deze welke hij zou geneigd zijn te zoeken in het bijkomend uitoefenen eener beroepsbedrijvigheid voor eigen rekening.

Om tot het afschaffen van deze cumulatie te geraken, voorziet het voorstel, dat alle geschoolde werklieden welke door het op te maken Koninklijk besluit beoogd worden, zich, voor gansch den duur dat zij gebezigd worden in de onderneming die hen bezoldigt, zouden onthouden van elke ambachtsbedrijvigheid, met uitzondering van deze welke alleen de noodwendigheid van hun gezin zou betreffen.

Om aan dit verbod de volle nuttige draagwijdte te geven, ware het insgelijks wenschelijk aan privaatspersonen te verbieden zich, bij hun aankoop van fabrikaten, te wenden tot de ambachten vallende onder de bekrachtiging dezer wet, in de voorwaarden door haar veroordeeld.

Tot bekrachtiging van deze verbodsbepalingen, ware het noodig strenge straffen te voorzien en een controlesysteem in te richten, insgelijks bij Koninklijk besluit te bepalen.

J. DUCHATEAU
C. STRUYVELT.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

Le personnel « qualifié » occupé dans les entreprises tant privées que publiques visées par les lois des 14 juin 1921, 8 juillet et 9 juillet 1936, ne pourra, durant les heures de loisir qui lui sont accordées en vertu des dispositions de ces lois, se livrer, en dehors de ce qui concerne les seuls besoins du ménage, à une activité rémunérée ou non, rentrant dans le cadre d'une activité industrielle ou artisanale.

Il ne pourra pas davantage, tant qu'il se trouve dans les liens d'un contrat visé par la présente loi, présenter en vente, ou faire présenter en vente par des personnes interposées, des produits dont la fabrication lui est interdite.

ART. 2.

Il est interdit à quiconque de confier, en connaissance de cause, à un des salariés tombant sous l'application de la loi, un travail ou une commande dont l'exécution s'effectuerait au mépris des dispositions de l'article premier.

ART. 3.

Un arrêté-royal déterminera quels sont les salariés qui doivent être considérés comme exerçant un travail « qualifié » dont l'exercice rémunéré par un tiers est incompatible avec l'exercice personnel d'une activité industrielle ou artisanale.

Le même arrêté sanctionnera les interdictions prévues à la présente loi par des amendes variant de 26 fr. à 1000 fr. ou un emprisonnement de huit jours à six mois. Il déterminera en outre les mesures de contrôle et de surveillance nécessaires pour en assurer l'exécution.

WETSVOORSTEL

EERSTE ARTIKEL.

Het « geschoold » personeel gebezigd in de private of publieke ondernemingen, bedoeld door de wetten van 14 Juni 1921, 8 Juli en 9 Juli 1936, mag, — gedurende de bij die wetten verleende vrije uren en buiten hetgeen de enkele behoeften van het gezin betreft, — zich niet overleveren aan een al dan niet bezoldigde bedrijvigheid welke als nijverheids- of ambachtsbedrijvigheid moet worden aangemerkt.

Evenmin, is het hem toegelaten, zoolang hij door een door deze wet voorzien contract is gebonden, producten waarvan de fabricage hem werd verboden, te koop aan te bieden of te laten aanbieden door tussenpersonen.

ART. 2.

Het is aan eenieder verboden, met kennis van zaken, aan een der loontrekkenden vallende onder de toepassing van de wet, een werk of een order toe te vertrouwen, dat, in weerswil van het bepaalde bij artikel 1, zou moeten uitgevoerd worden.

ART. 3.

Een Koninklijk besluit bepaalt welke loontrekkenden moeten worden aangezien als uitoefenend een « bepaald » werk dat, wegens het feit door een derde te zijn bezoldigd, onverenigbaar is met de persoonlijke uitoefening van een nijverheids- of ambachtsbedrijvigheid.

Al hetgeen door deze wet wordt verboden, zal door hetzelfde Koninklijk besluit worden bekrachtigd door middel van geldboeten van 26 frank tot 1.000 frank of met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden. Het bepaalt, daarenboven, de controle- en toezichtsmaatregelen om de uitvoering er van te verzekeren.

J. DUCHATEAU
C. STRUYVELT.